

*Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant.
Zij zullen in Hem gezegend worden (Ps. 72:17a)*

ELISE LUBBERS KNUFFELDE LUIZENKINDEREN EN LIET OUDE MANNETJES GLIMLACHEN:

‘Ik keek vanuit mijn kindbewustzijn. Ik zag geen armoede en verdriet’

De allereerste keer dat ze meeding naar Albanië was in de tijd van de Kosovo-oorlog in 1998. Als negenjarige had Elise Lubbers geen flauw benul van het gewapende conflict tussen de Joegoslavische strijdkrachten en een Albanese guerrillaorganisatie, waarbij de NAVO uiteindelijk ingreep. Zulke dingen vielen buiten de belevingswereld van een opgroeiend Huizer meisje, dat nog heerlijk in haar kinderlijke belevingswereld ronddwaalde. Ze groeide op als jongste dochter van het gezin Lubbers en had een onbezorgde jeugd met een toegewijde, hardwerkende vader en een zorgzame moeder. Natuurlijk kreeg ze van alles mee over het hulpverleningswerk dat haar ouders in Albanië verrichtten, maar dat was gewoon een onderdeel van

haar dagelijkse bestaan. Ze stond als kind niet stil bij de zwaarte van het leven in Albanië en de schrijnende omstandigheden waarin de Albanese families leefden. Onbezorgd en onbevangen sloot ze vriendschappen met Albanese leeftijdsgenootjes en was gewoon kind met de kinderen in Albanië. Ze speelden verstoppertje, deden spelletjes, haalden soms kattenkwaad uit en deden al die dingen die kinderen van die leeftijd gewoon zijn te doen. Ze hielp mee met het inpakken van de voedselpakketten, bezocht samen met haar ouders de armoedige huisjes en deinsde er niet voor terug om te knuffelen met Albanese kinderen die onder de luizen zaten. Als Elise in Albanië verbleef, was dat één groot avontuur. En daar hield ze wel van.

*Elise Lubbers: ‘Je kunt de wereld niet in je eentje redden.
Maar je kunt wel helpen om de wereld een stukje mooier te maken’
(Foto: XziXzi Photography/Fotograaf Peter Jan Fernhout).*

In de volwassenheid is ze haar avontuurlijke karakter niet kwijtgeraakt en ook haar zorg voor de Albanese mensen en andere hulpbehoevendenden niet. De vriendschappen van toen zijn duurzaam gebleken. Nog steeds heeft ze contact met haar Albanese jeugdvriendinnetjes en de vele foto's door de jaren heen brengen oude herinneringen naar boven naast nieuwe herinneringen, die ze nog altijd maakt door haar bezoeken aan Albanië.

'Ik was een jaar of vier toen mijn ouders begonnen met het hulpverleningswerk in Albanië; vertelt Elise (36). 'Ze gingen er zo'n drie tot vier keer per jaar naartoe, maar ik miste papa en mama niet, hoor. Ik ging dan lekker samen met Elske, m'n zus, logeren bij tante Greetje. Ik weet nog dat we dan op zondagochtend ontbeten met gevulde koek op bed. Het was feest om bij haar te logeren. Nee, ik had niet het idee van: m'n ouders gaan voor arme kinderen zorgen en ik blijf achter. Ik kan me ook niet zo goed de verhalen van die tijd herinneren over het werk in Albanië. Daar was ik te jong voor. Toen ik ouder was en meeging, heb ik die armoede ook niet zo ervaren. Het was gewoon een andere wereld voor me. Ik maakte makkelijk vriendjes en ik dacht er niet bij na dat ze arm waren.'

Schapenkop

'Mijn eerste reis naar Albanië was toen ik een jaar of negen was. We vierden de feestelijke opening van de lagere school in Mushqeta, die door het Albanië Comité was opgeknapt. Ik kan me nog herinneren dat er een schaap werd geslacht en gebraden, en dat we daarna in een oude, betonnen ruimte met z'n allen gingen eten. We zaten aan een lange tafel met de docenten en ouders die mee hadden geholpen met bouwen. Het schaap lag op tafel met nog van alles erbij. Ik heb nog een foto van die dag, waarop ik met de kop van het geslachte schaap in m'n handen sta. Of dat niet akelig was? Toen vond ik het stoer om die schapenkop vast

te houden. Nu zou ik denken: huuu. Het was ook de sfeer van dat moment, want het was één groot feest met een lange tafel vol eten. Niet dat de mensen veel hadden, maar datgene wat ze hadden was onderdeel van de maaltijd. Het schaap was door een dorpsbewoner meegebracht, er was groente uit iemands moestuin, een ander nam eieren mee of een kip... iedereen leverde wat in. Op zulke momenten proberen ze een feestelijke maaltijd op tafel te krijgen van het kleine beetje dat ze hebben.

Tijdens de opening van de lagere school ontmoette ik m'n beste vriendin, Marsela. Ik heb nog steeds contact met haar via Facebook. Ze woont nu in Frankrijk. Haar dochtertje heeft destijds nog een poosje in het kindertehuis gezeten. Mijn ouders bezochten haar familie en ik ging mee. Dan zat ik samen met Marsela de hele dag in het weiland en paste op een koe. Dat was haar dagelijkse taak. Misschien wilde ik een kijkje nemen in haar leven en ging ik daarom mee naar dat weiland. Je verstaat elkaar niet, maar toch ook weer wel. Ze heeft zelfs wel eens bij ons geslapen. Ik niet bij haar, want dat ging me dan weer te ver; glimlacht Elise. 'Ze stapte zo met kleren en al in bed. Zonder iets uit te trekken. En 's morgens er zo weer uit. We hebben ook wel eens vier jongetjes te logeren gehad. Ze hadden de hele badkamer tot bad gemaakt, dat weet ik nog goed. Ja, ook zij werden vriendjes van me. Ik had veel kinderen om me heen. Dat kwam ook door de kampweek (de VakantieBijbelweek-red). We voetbalden met elkaar en speelden verstoppertje. *Happa de lapa*, heet dat in Albanië. Ik heb nog een foto van de vriendengroep van toen,' laat Elise zien.

Gips van geklutst ei

'In die beginperiode sliepen we in het Stephen Centre in Tirana met z'n zessen op een kamer. We gingen iedere dag de straat op om brood uit te delen aan de straatkinderen. Zo maakten we kennis met Alba, een

De Albanese vriendengroep van Elise (achterste rij, vierde van rechts en zus Elske tweede van rechts) tijdens de Vakantiebijbelweek.

soort 'straatmoeder', die zorgde voor de straatkinderen in Tirana. Alba had zelf ook een dochter die Romina heette. Ook zij werd een vriendinnetje van me. Ook met haar heb ik nog altijd contact. Ze woont in Duitsland en is al een paar keer in Nederland geweest. Bij Romina wilde ik wél slapen,' glimlacht Elise. 'Ik heb nog een leuke foto van Romina en mij in een trouwjurk. We waren toen een jaar of veertien. We zochten samen dozen met kleding uit en daar zaten ook trouwjurken tussen. Die wilden we natuurlijk wel even passen.

Elise (rechts) en vriendinnetje Romina in een trouwjurk die ze tegenkwamen bij het uitzoeken van kleding. Daarmee wilden ze maar wat graag even pronken.

Bij Alba thuis smeerden we de broodjes om op straat uit te delen. Ook gingen we naar de arme mensen in de bergdorpen met brood en voedselpakketten. De mensen vonden het leuk als wij als kinderen meekwamen. Ik kan me nog herinneren dat we op bezoek waren bij een lerares van de lagere school. Haar moeder zag dat ik een gat in m'n sok had. Deze oma pakte meteen een vingerhoedje met naald en draad en begon m'n sok te

Het hutje van de dokter die Elises teen gegipt heeft met geklutste eieren.

stoppen. Ik had dat nog nooit meegemaakt. Voor mij was dat een heel andere wereld. Wij waren in Nederland veel verder in de tijd dan zij. Toen ik aan m'n oma vertelde dat de oma in Albanië mijn sok had gestopt, zei ze: 'Dat doe ik ook.'

Toen ik een keer verkouden was, gaf iemand in een bergdorp me een fles raki en zei: 'Snuif maar op.' Dat deed m'n oma vroeger ook, maar dan met jenever. Ik weet nog dat ik in het Stephen Centre een tafelblad op m'n grote teen kreeg en we naar de dokter moesten. Op een heel groot grasveld stond een klein, houten huisje waar de dokter woonde. Hij wilde m'n teen gipsen en propte het verband in een geklutst ei zodat het hard werd. Terug in het Stephen Centre heb ik het gipsverband er meteen afgeknipt. Het stonk naar ei. Met m'n teen is het goed gekomen, hoor.'

Luizenshampoo

'Het gips met het geklutste ei is weer zo'n verhaal dat m'n oma meegemaakt zou kunnen hebben. Mijn leeftijdsgenoten thuis konden zich daar niks bij voorstellen. Zij en ik leefden in een heel andere tijd dan de mensen in Albanië. Ik dacht wel: zo zal het vroeger bij m'n oma geweest zijn. Maar verder stond ik er niet zo bij stil. Ik keek vanuit mijn kindbewustzijn. Ik speelde met Albanese kinderen die net zo blij waren als ik. Ik zag geen armoede en verdriet. Ik denk dat dat ook te maken heeft met het feit dat ik in veiligheid en harmonie ben opgevoed. Ik kende geen zorgen. Mama was altijd thuis. Papa werkte hard, dus hadden we het financieel goed. Ik heb nooit onveiligheid of zorgen gehad. Dus herkende ik dat niet zo in Albanië. Nu kijk ik heel anders tegen de armoede aan dan toen. Nu ben ik me wel degelijk bewust van een huis zonder dak en hoe streng de winters daar zijn. Als kind dacht ik er niet over na dat de mensen in de kou en narigheid in hun huisjes zaten. Dat zit 'm in de onschuld van een kind. Maar het kwam ook door de Albanese mensen zelf. Ik weet nog dat tijdens de Kosovo-crisis de mensen in barakken zaten, met zes man in een container. Toch heerste er altijd een blijde sfeer. De mensen waren blij om ons te zien. Ik zag tranen van geluk, geen tranen van ellende. We deelden kerstkalenders en voedselpakketten uit aan de Kosovaarse vluchtelingen. Er liepen ook zwerfhondjes rond die containers. Die kan ik me eigenlijk nog meer herinneren dan de mensen. Ik tilde ze gewoon op, knuffelde ze, en ook de katten die op straat liepen. Nee, ik was er niet vies van. Ik speelde ook gewoon met de straatkinderen en ja, ik ben wel eens met luizen thuisgekomen. Dat merkte ik dan 's avonds laat en dan is er niet meer aan luizenshampoo te komen. Ik heb toen een fles raki van tachtig procent over m'n hoofd gegooid. Ik was van de jeuk af, maar m'n hoofdhuid was aardig verbrand, zei mama. Ze had tegen me gezegd: 'Kijk uit, deze kinderen hebben allemaal luizen.' En ik zei: 'Dan hebben wij het morgen ook.' Nee, het is nooit een reden geweest om niet bij ze in de buurt te komen. Ik zou het vreselijk vinden als mensen mij, om wat voor reden ook, zouden wegduwen. Dus waarom zou ik het dan wel doen? Ik heb dat ook van huis uit meegekregen. Als je moeder de hele dag achter je aanloopt met 'handen wassen', dan pak je dat wel op. Maar mijn ouders waren ook nergens vies van.'

Ruk aan het stuur

'Of ik avontuurlijk ben? Ja. In die eerste jaren reed m'n vader zelf met de vrachtwagen naar Albanië. Dan ging ik met hem mee. We waren drie dagen onderweg. In Italië gingen we in Bari op de boot naar Durrës en dan door naar Mushqeta. Of ik het geen lange zit vond? Welnee, ik vermaak me altijd wel. Ik vond het juist prachtig.

Geregeld ging Elise met papa Herman mee naar Albanië in een vrachtwagen vol hulpgoederen.

Ik had tijd met m'n vader en onderweg telde ik de tunnels. Er waren heel veel tunnels. Ik schreef de lengte van de tunnels op. Zo heb ik een tunnelboekje volgeschreven. Eén rit herinner ik me nog goed. We waren op de terugweg naar Nederland en het sneeuwde. Papa wilde echt voor oud en nieuw thuis zijn en daarom reed hij door. Op de Brennerpas voelde hij op een gegeven moment de vrachtwagen wegglijden. Ik begon Psalm 121 te zingen en op dat moment voelde papa een ruk aan het stuur, waardoor de vrachtwagen weer op de weg terechtkwam. Ik voelde niet wat hij voelde aan het stuur, maar ik voelde wel dat we van de weg afgleden. Een bijzonder moment. We hebben ook een keer meegemaakt dat de ruitenwissers heen en weer bleven gaan en alleen stilstonden als de zekering eruit was. Dus was ik de hele weg bezig met zekering erin, zekering eruit. Verder hebben we wel eens een rokende motor gehad en een keer op drie wielen in de bergen gestaan. Ook dat vond ik een avontuur, geweldig! Terwijl het eigenlijk doodeng was. Ik herinner me nog hoe we 's avonds met de vrachtwagen op de boot waren en papa lag te slapen. Ik kroop toen stiekem m'n bed uit en ben het hele schip overgegaan. Er was van alles te doen. Ja, ook weer een avontuur. We hebben zoveel meegemaakt... Ik heb daar voor mijn gevoel een heel leven liggen. Wist je dat ik een keer bijna uitgehuwelijkt ben?' zegt Elise olijk. 'Aan de zoon van de plaatselijke Supercoop, een kennis van papa, waar we altijd spullen kochten voor de voedselpakketten. Hij vroeg of zijn zoon met mij mocht trouwen in ruil voor een stuk weiland en vier koeien. Dat heeft m'n vader maar niet gedaan. Soms gingen we met het vliegtuig naar Albanië. Ik heb als kind tijdens een vlucht wel eens een tekening voor de piloot gemaakt, die de stewardess toen naar de cockpit bracht. De piloot kwam speciaal naar me toe om me te bedanken.'

Kindbewustzijn

'We zijn een keer op het Jeugdjournaal geweest, toen ik als kind meehielp met het inpakken van de voedselpakketten. Dat was toen nog in de garage aan de Botterstraat. In die tijd werden de levensmiddelen nog in Huizen in de supermarkt gekocht. Ook daar werd gefilmd. Zo beleefde ik altijd wat. Bij ons huis in Albanië heb ik geholpen met het graven van de waterput. Samen met de mannen stond ik in de kuil te scheppen. Wat ik me ook nog kan herinneren is een man die bovenop een berg woonde. Hij was ziek en had een bed nodig. Dat ziekenhuisbed moest naar boven, maar er lag geen asfalt op de weg, alleen keien en stenen. Daar kon je met een auto niet komen. Ik ben bovenop het bed gaan zitten en zo hebben de mannen het bed naar boven gedragen. Dat deed ik gewoon. Wat ik ook deed was zomaar blokfluit spelen op Koninginnedag. Ik was een jaar of vier, toen ik op de rommelmarkt een blokfluit kocht voor een kwartje. Iemand zei tegen me: 'Het Oranjeconcert in de kerk is zo afgelopen. Ga op de trap zitten en speel een riedeltje.' Dat heb ik gedaan. Ik ben op de trap van de Oude Kerk gaan zitten en begon blokfluit te spelen. Dat kon ik helemaal niet, dus floot ik zomaar wat voor me uit. Toen de kerk uitging konden de mensen niet om me heen, want ik zat midden op de trap. Ik heb toen vijftig gulden opgehaald, waarvan vijf gulden van de burgemeester. Dat is ook avontuur, hè? Mijn moeder vertelde dat het niet om aan te horen was en dat ik al fluitende steeds vooroverboog om te kijken hoeveel geld er al in het blikje zat. Het zag er superschattig uit, zei ze. Ze hielden me in de gaten vanaf de kraam die tegenover de kerk stond. Soms zou ik nog wel eens terug willen naar dat kindbewustzijn. Niet bang zijn en geen gedachten hebben over wat er fout zou kunnen gaan. Dat je weer meer zou durven. Ik heb ooit bungeejumpen gedaan. Met m'n verstand van nu zou ik dat nooit meer doen. Toen deed ik dat gewoon. Maar ik ben niet alles verloren van dat kindbewustzijn, hoor,' glimlacht Elise.

Zorgen voor mensen

De foto's op tafel roepen tal van herinneringen op. Bijvoorbeeld aan het uitstapje dat de mannen van het Oude Mannenhuis één keer per jaar maakten en waarbij Elise natuurlijk van de partij was. 'Dat was fantastisch,' blikt ze terug. 'Zo'n uitstapje konden ze niet zonder mij doen, hoor. We bezochten dan bijvoorbeeld een kasteel van Skanderbeg. Skanderbeg is een nationale held in Albanië, die ervoor gezorgd heeft dat Albanië niet onder de Turkse overheersing is gevallen. Overal staan standbeelden van hem als soldaat op een paard. Ik kan me nog een blinde man herinneren. Ik noemde hem *gjyshi* (spreek uit als: djoesji of gjoesji), dat is opa. Hij was helemaal gelukkig door de aandacht die hij kreeg. Het uitstapje was een moment dat een glimlach op zijn gezicht toverde. Nee, ik vond het helemaal niet ongemakkelijk tussen al die oude mannetjes. Ik vond het leuk om voor ze te zorgen, dat ze een glimlach op hun gezicht kregen en blij waren dat je er was. Ik heb nooit mensenvrees gehad. Ik kan wel zeggen dat ik heel sociaal ben. Of ik iets met kinderen en oudere mensen heb? Ik heb wat met zorgen voor mensen, er voor ze zijn. Daar word je

Elise met gjyshi, een blinde opa uit het Oude Mannenhuis: 'Hij was helemaal gelukkig door de aandacht die hij kreeg.'

nooit slechter van. Het is m'n lust en m'n leven. Ik ben verpleegkundige in de ouderenzorg. Voor die tijd was ik oncologieverpleegkundige. Maar ik miste de mens achter de mens. Bij oncologie komen mensen naar het ziekenhuis voor hun ziekte. De ouderenzorg is veel meer mensgericht. De ziekte staat niet centraal. Trouwens, niet alle ouderen zijn ziek. Verpleegkunde bij oncologie moet er ook zijn, maar ik miste de zorg voor de mensen zelf. Die zorg voel ik ook voor de mensen in Albanië. Dat is op een natuurlijke manier gegroeid. Ik voel me geen vrijwilliger. Ik plak er geen label op. Ik ben gewoon mezelf.

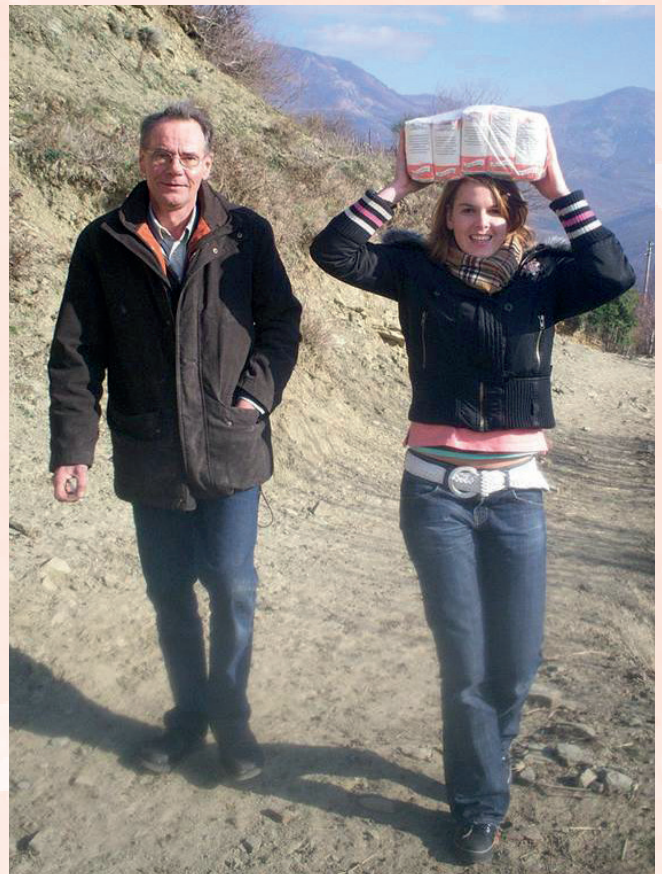
Geen 'stampend meisje'

'Zo'n twee keer per jaar ga ik mee naar Albanië. Rond de feestdagen met de Voedselpakkettenactie en in de zomermaanden, omdat mama sinds het overlijden van papa anders twee maanden alleen is. Ik ben geen strandligger in vakanties, ik wil wat doen. Wat dat betreft ben ik een kind van m'n vader. Bovendien rekenen ze op je in Albanië. Wat me aantrekt in het werk? Het zorgen voor mensen en er zijn voor elkaar. Mijn vriend en ik spreken vaak naar elkaar uit: wie goed doet, goed ontmoet. Ik denk dat dat je nooit een slechter mens maakt. Je brengt hen iets, maar zij geven jou ook heel veel. Als je komt met een voedselpakket, komen zij met een zakje mandarijnen, een kip of een snoepje. Ze geven het laatste wat ze hebben. Dat zijn we vergeten in onze wereld: ook al heb je heel weinig, toch nog geven. Het is heel fijn om zo'n spiegel voorgehouden te krijgen. Ik denk dat niet iedereen zo'n spiegel heeft om te reflecteren. Ik hou van die reflectie, om elke dag een beter persoon te worden. Ik denk dat de ervaringen in Albanië daaraan bijdragen. Het doet je ook relativiseren. Het geeft je besef hoe goed we het hier hebben. Er is armoede in de wereld. Maar dat betekent ook weer niet dat je jezelf tekort hoeft te doen. Dat is wat ik van mijn ouders heb geleerd en daar ben ik ze tot op de dag van vandaag dankbaar voor. Als je een etentje buiten de deur hebt, hoeft je dat niet af te slaan. Ik denk dat Albanië er ook voor gezorgd heeft dat ik niet

verwend ben, dat ik geen 'stampend meisje' ben, omdat ik iets niet heb of omdat iets er niet is. In Albanië is er niks. Ik weet nog dat papa veel bijwerkingen had van zijn behandeling in de zomer van 2018. Mama belde me: 'Wat moet ik doen?' Ik ben er meteen heengevlogen. Papa was geen stuiver waard. Maar je kunt niks. Je kunt er alleen maar zijn voor iemand, want er is niks om te helpen. Je merkt dat de mensen in Albanië heel angstig zijn als ze klachten ervaren of een pijnlijke voelen. Dan zijn ze een en al paniek. Ik snap dat wel. Artsen kijken YouTube filmpjes om te weten hoe ze moeten hechten. Nascholing is er niet, ze moeten googelen als ze iets willen weten. Vroeger kon je daar zelfs gewoon artsdiploma's kopen.

Klaagliederen

'Geld speelt ook een rol. Ik weet nog dat een jong meisje, een straatkind, geweigerd werd in het ziekenhuis omdat ze een Roma was. We hebben haar geld toegestopt en toen wilde het ziekenhuis opeens wel foto's maken. Ze zeiden dat er niks aan de hand was. Ik was toen leerling-verpleegkundige en bezig met mijn opleiding. Ik zag duidelijk iets op de foto wat wees op een longontsteking. Met heel veel moeite kregen we antibiotica mee. Ik heb op het dashboard van de auto een steriel veld gemaakt om de injectie te kunnen geven. Dat mocht ik toen helemaal nog niet doen, maar ik heb het toch gedaan om het meisje te helpen. In latere jaren heb ik vanuit mijn professie meegekeken met plaatselijke huisartsen om te zien welke materialen ze nodig hadden om hun werk te kunnen doen. Een meisje dat stage liep, heb ik wel eens in mijn arm

Elise en Herman Lubbers op pad met voedsel: 'Ik ben geen strandligger in vakanties, ik wil wat doen. Wat dat betreft ben ik een kind van m'n vader.'

laten prikken om te oefenen,' lacht Elise. 'Het is daar zo anders. Ze moeten het doen met de middelen die er zijn. Ik heb gezien hoe creatief ze moeten zijn. En soms kun je gewoon niks doen. Ik was erbij toen iemand in een bergdorp een epileptische aanval kreeg en op de grond viel. De omstanders dachten dat het een hartaanval was. Ze stonden er allemaal omheen en iedereen was hysterisch. Z'n moeder riep: 'Mijn zoon gaat dood!' Als je weet wat klaagliederen zijn, dan is dat precies wat daar gebeurde. Ik heb ze allemaal weggeduwd en geroepen: 'Laat mij m'n werk doen!' Wat ik kon doen? Hem rustig houden, totdat de aanval over was. Op zo'n moment vertrouwt iedereen op jou. Maar je kunt niks want er is niks. Ik denk dat je je op zulke momenten niet door angsten moet laten leiden. Ik heb gewoon maar gehandeld en gelukkig is het goed afgelopen.'

Kortsluiting in m'n hoofd

'Ook bij Figo en Nole, een Albanees echtpaar zonder kinderen, heb ik gewoon maar gehandeld. Nole was in drie, vier maanden niet onder de douche geweest. Thuiszorg is daar niet. Nole wilde eerst niet dat ik haar zou helpen. Omdat je uit Nederland komt, zien ze je als een soort koningin. Toch kreeg ik haar zover om lekker te douchen. Ze heeft daar echt van genoten. Figo was toen bedlegerig en ik heb hem geholpen met een rollator voor z'n bed en dagelijks oefenen om te gaan zitten en staan. Zo is hij er weer bovenop gekomen. Nole is inmiddels overleden, maar Figo bezoeken we nog altijd.

Waar ik het meeste van geniet in Albanië? De gastvrijheid van de mensen en het delen. Of het niet superhard werken is? Ja, ook. Ik heb wel eens gehad dat ik op woensdag thuiskwam uit Albanië en op donderdag weer aan het werk moest. Daar kreeg ik wel kortsluiting van in m'n hoofd. De vlucht tussen Albanië en Nederland is te kort om tussen die twee verschillende werelden te schakelen. Op het moment dat je er bent, ga je door met werken. Het verwerken komt pas daarna. Of je je emoties dan een plekje moet geven? Je moet je emoties de ruimte geven. Je wordt steeds geraakt door wat je meemaakt. Dat moet je wel verwerken. De laatste keer dat ik er was, zag ik dat het dak van een huisje in Zali was gemaakt. Dan raakt me dat. Wanneer je op het moment emoties niet de ruimte

geeft, dan denk ik dat je ze blijft voelen. Dan denk je over een half jaar nog steeds aan dat arme kind in de kou. Zulke dingen raken mij ook nog steeds. Ja, ik kan heel goed huilen. Ook op zo'n moment. Daar schaam ik me niet voor. Gooi die sluisen maar lekker open als het moet. Het is een onderdeel van het leven. Als ik iets geleerd heb van het leven, is dat het loeihard is, maar dat toch de zon daar tussendoor elke dag binnenkomt. Ik heb veel stervensbegeleiding gedaan. Geen leven zonder dood en geen dood zonder leven. De kunst van het leven is al die factoren te doorleven. Slecht weer hoort erbij. Maar regen zorgt er ook weer voor dat de bloemen en het groen groeien. Je kunt de wereld niet in je eentje redden. Maar je kunt wel helpen om de wereld een stukje mooier te maken.'

*Elise en Anne-Lise Lubbers:
'Zo'n twee keer per jaar ga ik mee naar Albanië'
(Foto: XziXzi Photography/Fotograaf Peter Jan Fernhout).*

KEUKENPRINSEN EN -PRINSESSEN GEZOCHT:

Kraam op Koningsdag

Maandag 27 april is het Koningsdag. Het Albanië Comité viert het feest mee met twee kramen op de Oranjemarkt.

Naast verkoopspullen voor het goede doel zullen ook deelnemers aan de Jongerenreis 2026 present zijn. Via uitdagende spelonderdelen en de verkoop van o.a. lekkernijen, willen ze geld ophalen voor activiteiten

tijdens hun verblijf in Albanië ten behoeve van de arme gezinnen in de bergdorpen.

Oproep

Voor de verkoopkramen is het Albanië Comité op zoek naar keukenprinsen en -prinsessen die bereid zijn bijvoorbeeld jam, taarten, ingelegd zuur, koekjes, cakes en dergelijke te maken en te bakken

voor het goede doel. De lekkernijen kunnen op Koningsdag vanaf 9.30 uur ingeleverd worden bij de Albanië-kramen, waarschijnlijk weer ter hoogte van Modehuis De Gunst. Laat je nog even weten of we op je lekkere bijdrage kunnen rekenen? Dat kan door een mail of app te sturen naar Anne-Lise Lubbers: e-mail salbach@live.nl of app 06-20062833. Veel dank alvast!

Diverse noten gekraakt tijdens kerstevent

Het kerstevent in en rondom de Oude Kerk heeft naast veel gezelligheid, leuke aankopen, zinvolle informatie en goede gesprekken, speciaal voor het Albanië Comité een bedrag van € 686,- opgeleverd.

De opbrengst van de koffieverkoop, QR-codes, collectebussen en de Albanië-kraam was bestemd voor de Voedselpakkettenactie, die op deze manier extra in het zonnetje werd gezet. Met als motto 'Kerst beleef je samen' waren diverse activiteiten te beleven. Het Albanië Comité was vertegenwoordigd met een kraam vol originele en lekkere verkoopspulletjes. Het inmiddels bekende behendigheidsspel met de hamer ontbrak natuurlijk niet: er werden diverse noten gekraakt.

ALBANESE BERGBEWONERS GENIETEN
NOG STEEDS VAN KERSTCADEAU:

Streefbedrag Voedselpakkettenactie gehaald

De feestdagen zijn al hoog en breed achter de rug en het gewone leven in 2026 is alweer een paar maanden aan de gang. Ook voor de mensen in de Albanese bergdorpen. Wat is het dan geweldig dat de bergbewoners nog steeds kunnen genieten van hun kerstcadeau: een royaal gevuld voedselpakket.

*(Foto: XziXzi Photography/
Fotograaf Peter Jan Fernhout).*

De jaarlijkse Voedselpakkettenactie van Stichting Albanië Comité is wederom geslaagd. Het streefbedrag is gehaald: er konden 900 voedselpakketten samengesteld worden. Het was een enorme logistieke operatie, maar Anne-Lise Lubbers en haar team zijn erin geslaagd de klus te klaren en de allerarmste families van een voedselpakket te voorzien. Met de meest noodzakelijke levensbehoeften komen de gezinnen de winter door. De kinderen werden verrast met een prachtig versierde en met cadeautjes gevulde schoendoos, waaraan diverse Huizer kerken, scholen en particulieren hebben meegewerkt. Voor al degenen die een (financieel) steentje hebben bijgedragen: namens de Albanese gezinnen heel veel dank voor jullie warme betrokkenheid en steun!

FEEST OP JE BORD, BLIJDSCHAP IN ALBANIË:

Wikkelkoekenactie Albanië Comité

(Foto Albanese kinderen: Evita Copier).

HUIZEN - Traditiegetrouw organiseert Stichting Albanië Comité in samenwerking met Bakkerij Kruijmer een Wickelkoekenactie rond de paasdagen.

Kenners weten het allang: een wikkelkoek is feest op je bord. Door mee te doen met de Wickelkoekenactie zorg je bovendien voor blijdschap in Albanië. Want vijfentwintig procent van de opbrengst wordt besteed aan activiteiten voor de allerarmsten in de bergdorpen. Met de verkoop van wikkelkoeken worden de VakantieBijbelweek, het bezoek aan een afkickkliniek en een bejaardentehuis, een klusproject en het uitdelen van voedselpakketten tijdens de Jongerenreis aankomende zomer mogelijk gemaakt. Doet u weer mee?

Bestellen

Een wikkelkoek kost € 14,50. Er kan besteld worden door middel van bijgaande QR-code of via wikkelkoekalbanie@gmail.com met vermelding van naam, telefoonnummer, mailadres en het aantal wikkelkoeken. Bestellingen dienen uiterlijk 22 maart in bezit te zijn van het Albanië Comité. De bestelde wikkelkoeken kunnen zaterdag 28 maart worden opgehaald. De locatie en de wijze van ophalen worden in de week ervoor bekendgemaakt. Als iemand echt niet in staat is om zijn of haar bestelling op te (laten) halen, is het mogelijk de wikkelkoek(en) thuis te laten bezorgen voor € 2,50 extra per adres. Dit geldt alleen voor Huizen en Blaricum. Graag hiervan een vermelding bij de bestelling.

Meer informatie op Facebook, Instagram, www.albaniecomite.nl of via wikkelkoekalbanie@gmail.com

JONGERENGROEP ORGANISEERT ACTIES OM TE KLUSSEN:

Renovatie dak: huis weer beschermd tegen kou en regen

'Eind vorig jaar is Luli, onze handyman in Albanië, druk bezig geweest met het isoleren en herstellen van het dak van een familie in Zali,' vertelt Anne-Lise Lubbers. 'Het dak lekte bij elke regenbui en verkeerde in zeer slechte staat. Ook was het noodzakelijk om een nieuw plafond te plaatsen. Als stichting hadden we

Het dak is dichtgemaakt, goed geïsoleerd en er is een nieuw plafond aangebracht.

besloten om het dak in ieder geval vóór de winter volledig te herstellen.'

Het lukte Luli om de klus te klaren voordat de winterkou zijn intrede deed. 'Het dak is dichtgemaakt, goed geïsoleerd en er is een nieuw plafond aangebracht. Het resultaat mag er zijn: het huis is weer droog en beschermd tegen kou en regen. Voor het gezin betekent dit ontzettend veel. Ze zijn diep dankbaar en blij dat hun huis nu veilig en warm is. De rust en opluchting die dit geeft, zijn moeilijk in woorden te vatten,' aldus Anne-Lise.

Jongereengroep

Komende zomer zal de jongereengroep 2026 het overige deel van het huis aanpakken. Er moeten nieuwe ramen en deuren worden geplaatst en de muren zullen geschilderd worden. In de komende periode gaan de jongeren hiervoor acties organiseren om geld

in te zamelen, zodat ook aan de binnenkant een mooi en waardig woon- en slaapgedeelte gerealiseerd kan worden.

Speciale dank gaat uit naar de kerk 'De Nieuwe Gemeente' uit Huizen, die heeft gecollecteerd voor het dak van het huis in Zali en maar liefst € 2.000 heeft opgehaald. Dankzij deze betrokkenheid en steun is dit project mogelijk geworden. Hartelijk dank daarvoor, namens de familie in Zali. Ook dank aan fotograaf Peter Jan Fernhout van XziXzi Photography die een deel van de renovatie in beeld heeft gebracht.

Wisseling van de wacht

Bij het bestuur van Stichting Albanië Comité heeft een wisseling van de wacht plaatsgevonden. Rob Buijs heeft als penningmeester de taak overgenomen van Bert Boot en Jasmijn Ruizendaal heeft als algemeen bestuurslid de plaats ingenomen van Henrik Bor. Vanaf deze plek een welgemeend dankjewel voor Bert en Henrik voor hun jarenlange inzet en betrokkenheid en een hartelijk welkom voor Rob en Jasmijn in hun nieuwe functie.

Colofon

Stichting Albanië Comité ❤️ www.albaniecomite.nl ❤️ tel: 06-82603916 (algemeen telefoonnummer)

Voorzitter

PeterJan van de Put
tel: 06-18258229
e-mail: voorzitter@albaniecomite.nl

Secretaris

Henriëtte Sijl-La Roi
e-mail: secretaris@albaniecomite.nl

Penningmeester

Rob Buijs
e-mail: penningmeester@albaniecomite.nl

Fondsenwerving

Pieter Van der Poel & Dolf Kos & Ronald Zeeman
e-mail: fondsenwerving@albaniecomite.nl

Inzameling goederen

Pieter Van der Poel
tel: 06-82603916

Vrijwilligers staan iedere eerste maandagavond van de maand (met uitzondering van feestdagen) van 19.00 tot 20.00 uur klaar om kinderkleding en tienerkleding (maten XS, S en M), kleding voor volwassenen, (kinder)attributen, medische hulpmiddelen e.a. in ontvangst te nemen bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2. Kinderkleding en tienerkleding dienen in aparte zakken/dozen aangeleverd te worden. Kleding voor volwassenen gaat naar Stichting Kinderen in Nood te Bussum.

Giften

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

De Stichting Albanië Comité is een algemeen nut beogende instelling en heeft een ANBI-status.

Het drukken en bezorgen van deze Nieuwsbrief is mogelijk gemaakt dankzij sponsoring, waarvoor Stichting Albanië Comité de sponsors heel hartelijk dankt!